

Diaszpóra

Az Észak-Németországi Magyar Református Lelkigondozói Szolgálat Gyülekezeti Lapja

IV. évfolyam 1. szám 2011. ÁPRILIS

Gemeindeblatt des Ungarischen evangelisch-reformierten Seelsorgedienstes in Nordwestdeutschland



**ÁLDOTT HÚSVÉTI ÉS PÜNKÖSDI ÜNNEPEKET
KIVÁN MINDEN KEDVES OLVASÓNKNAK**
az Észak-Németországi Magyar Református
Lelkigondozói Szolgálat Presbitériuma

A tartalomból:

Előszó.....	2
HÚSVÉTRA.....	7
PÜNKÖSDRE.....	17
BEMUTATKOZÁS – Nagy Norbert.....	24
EGYEK KRISZTUSSAL ÉS EGYMÁSSAL.....	26
BEMUTATKOZÁS – Anca Tibor.....	29
HÍRADÁS GYÜLEKEZETEINK JÖVŐJÉRŐL.....	32
Gyülekezeti alkalmaink 2011. május – július.....	35
FELHÍVÁS.....	39
Támogatóink szíves figyelmébe.....	39



Előszó

Isten iránti hálával és ismét nagy örömmel bocsájtjuk útjára a **Diaszpóra** húsvéti-pünkösdi számát. Nekünk szerkesztőknek különösen öröm, amikor munkánk eredményeként összeállnak a kéziratok, az illusztrációs anyag, elkészülnek a korrektúrák és elsőként megsimogathatjuk a kinyomtatott példányokat. Mindig annak reményével tesszük ezt, hogy munkánkkal örömet szerzünk kedves olvasóinknak. Reméljük, hogy ez alkalommal is a **Diaszpóra** betölti örömszerző szerepét. Bánatosokat megvigasztal, szomorúakat mosolyra derít, hitükben gyengéket megerősít.

Figyelemmel kísérve a napi eseményeket aggodalommal nézünk családunk, gyülekezeteink, magyar népünk, magunk és világ jövőjének alakulására.

Elfog a félelem, amikor a megdöbbenő képsorokat látjuk az arab világról vagy Japánról és felmerülhet bennünk a kérdés: vajon holnap vagy holnapután nem leszünk-e hasonló megpróbáltatásnak és szenvedésnek a részesei? Van-e reménységünk ilyen helyzetben, kibe kapaszkodjunk? Van olyan értéke az életünknek ami időt álló, örökkévaló, amire építeni lehet? Hogyan talállok megnyugvásra, bizalomra, hitre? A zsolttárossal együtt szemeinket a hegyekre emeljük és kérdezzük: honnan jön az én segítségem? (Zsoltárok 121)

A napi sajtó és az elektronikus tömegtájékoztatás is visszhangozza ezeket a szorongó érzéseket még akkor is, amikor megcsillantja a reményt a pozitív változás és az előrehaladás politikai és gazdasági lehetőségeit. Azonban akár a borúlátóan, akár a derűlátóan, vagy akár az észérvekre és a létező törvényszerűségekre építő ember szemszögéből közelítjük meg a minket érintő kérdéseket, tudnunk kell azt, amit a zsolttáros kérdését megválaszoló pap tud és hangosan el is mond a hegyek felé induló zsolttárosnak: **„az én segítségem az Úrtól van, aki teremtette az eget és a földet“**. Bárhogy alakulhat a holnapunk, a bibliai képes beszéd szerint: reánk dőlhetnek a hegyek is, mi védettek vagyunk. A mi életünk a mi mennyei Atyánk kezébe van. Az Ő segítése védelem, oltalom, szabadítás és gondoskodás egyszerre. Ő ég és föld teremtője, Ő a Mindenható. Aki kezébe teszi életét, ha megbotlik sem esik el, vele „táboron is átfut, kőfalon is átugrik” (Zsoltárok 18:30). Mindennek biztos tudása, hittel való elfogadása erőforrás a hívő ember számára még akkor is, ha a holnap kedve ellenére való dolgokat tartogat számára mind az egyéni, mind a közösségi élet területén.

Isten kegyelmes és segítő kezében lenni nem csak jövőt jelent számunkra, hanem örök életet is, azt a boldogságot, melyet Isten elkészített a benne hívők számára.

A Diaszpóra ezzel a boldogító hittel keres meg minden olvasót, hisz mindazzal amit olvasmányként kínálunk, hitet és reménységet szeretnénk ébreszteni sok ember szívében, hogy imádságaink, munkánk, Istenünkhöz és gyülekezetünkhöz való ragaszkodásunk által szebb napok jöjjenek életünkbe.

Urunk gazdag áldása kísérje gyülekezeti lapunk olvasóinak, szerzőinek, szerkesztőinek és lektorainak életét.

Csákvári Dániel református lelkész





LÁSZLÓFFY CSABA

Húsvéti virradat-apokrif

Amikor csak az árnyék. Amikor csak a képzelet. Nem elég az elszántság, hiába minden kényszer, ha üresség árad kívül, belül. Legendák, szétfolyók-illatozók, mint a koratavas lehelete.

Pára a rézrozsdafoltos láthatár felett. Könnyű vagy, Teremtő, ki láthatatlanul lebegsz, s az őrijítő nagy sebesség közben a Földet körülölelő gondolatainknak súlya nincs, mondják, ha nem akarod.

A konyhát belengő teagőz; bepárásodó szemüveg. Emberi szándék-lehet a jóságé is. Viharos tébolyban fekete misék; s holdfényben Hegyi beszédek. A sejtés árnyéka-mindegy,

hogy csak egy csók, vagy egy egész népet sújtó fátum a tét.
Az árulás sejtelme.

És a megbocsátásé, az irgalomé. Messzire elűzni
tekintetedet annak az arcáról, aki valamikor elárult. S veled
együtt másokat, talán önmagát is.

Minek a madár, minek a megkésett cseresznyefa- virágzás?
Hamvas képpel bort nyakalók, és szuvas fogak, agg
állkapcsok nehézkes rágása... Szenvedélyeink Jézus-
királya minek a világ, a végtelennel kacérkodó?...
A társra utaltság, a magányos lény szentsége- nemcsak a
szenté avott halottaké, hanem a szüntelen kétséget ébresztő
élőké is.

A komor boltívek alá szorult fülledetség. S reklám-
sminkben a “Jordán-hava”!

Pogány örömök; a gyúrt orca redői közt az
elátkozottságnak hitt ragyanyomok. Jámborságot színlelők
sunyi vesztőhelye: hamis megváltás. S a rongy világ
alattomos sortüzeit fegyvertelenül fogadók kétségbeesése
vagy közönye.

És a világ reményétől sújtott, a világvég látványa után
sóvárgó sokaság?...

Fekszünk megérintve egymás kezét, az egyedüllétre
felfeszítve olykor. Kinek múlt, kinek már jövő árnyékolja
be halántékát.

Hát aki a semmivel feltöltött szemgödörrel virraszt?

(Kolozsvár, 2006 áprilisában)

HÚSVÉTRA

¹ Mikor pedig elmúlt a szombat, a magdalai Mária és Mária, a Jakab anyja és Salomé drága keneteket vásároltak, hogy elmenjenek, és megkenjék őt. ² Korán reggel, a hétnek első napján a sírbolthoz mentek napkeltekor, ³ és ezt mondták maguk között: „Kicsoda hengeríti el nekünk a követ a sírbolt szájáról?” ⁴ És odatekintve látták, hogy a kő el van hengerítve; pedig az felette nagy volt. ⁵ És bemenne a sírboltba, láttak egy ifjút ülni jobb felől, fehér ruhába öltözve, és megrémültek. ⁶ Az pedig mondta nekik: „Ne féljete! A Názáreti Jézust keresitek, akit megfeszítettek? Föltámadott, nincsen itt. Íme, a hely, ahová őt helyezték. ⁷ De menjetek el, mondjátok meg a tanítványainak és Péternek, hogy előttetek megy Galileába: ott meglátjátok őt, amint megmondta nektek.” ⁸ Ekkor igen hamar kijöttek, és elfutottak a sírbolttól, mert félelem és álmélkodás fogta el őket; és senkinek semmit sem szóltak, mert féltek.

(Márk evangéliuma 16, 1-8 – Jézus feltámadása)

Kedves testvéreim, ünneplő gyülekezet!

Egyetlen keresztyén ünnepünk sem áll annyira, tartalmát és mondanivalóját illetően, a gondolkodásunk és a vívódásaink középpontjában, mint a Húsvét, a feltámadás ünnepe. A karácsonyi ünnep jelentőségét ez nem csökkenti, de mindaz, amit bennünk ezeknek az ünnepeknek a sajátos üzenete felébreszt, különböző intenzitással érint véges emberi mivoltunkban. Istennek az emberhez való odafordulása nélkül, Istennek az ember iránt tanúsított

szeretete és hűsége nélkül, Isten emberré létele nélkül nem lenne miről beszélünk, nem lenne semmi értelme mindannak, amit kereszténység és Krisztus-hit fogalmaink foglalnak össze.



Húsvét üzenete, a feltámadás eseményéről szóló üzenet, mégis mélyebben, intenzívebben foglalkoztat bennünket, mert emberi létünk legalapvetőbb kérdésével múlandóságunk, szembesít, saját megfellebbezhetetlen mulandóságunkkal. Saját halálunk kérdése, az ezután következő lehetőségek kérdése, a kiút keresése olyan témák, amelyek természetszerűen és soha nem csökkenő intenzitással végigkísérnek bennünket életünk minden

szakaszában. Ugyanakkor, ezek nem csak foglalkoztatnak bennünket: ezek azok a kérdések és témák, amelyeken minden emberi gondolkodásunk és próbálkozásunk semmivé válik. Múlandóságunkról elgondolkodva döbbenünk rá ismételt módon a saját tehetetlenségünkre.

Húsvét üzenete erről is szól, de nem csak erről, hanem ennél sokkal többről. Ennek a “sokkal többnek” a végigjárásában segít nekünk a feltámadás eseményéről

szóló bibliai történet. Nem csak magának az eseménynek a különböző állomásain vezet végig bennünket az evangélista, hanem a saját gondolatainkon is, kiegészítve ezeket azzal, amit hite szerint Isten mond nekünk mindazon túl és mindannak ellenére, amit mi vagyunk képesek elmondani.

A prédikáció alapigéjeként hosszas meggondolás után Márk evangéliumának a kinyomtatott részét választottam ki. Egyszerűen megragadó az a keresetlen egyszerűség, amivel Márk a feltámadás eseményéről tudósít. Márknál nem olvasunk földrengésről, holtra való örökről, angyalról, szembejövő Jézusról. Márk az üzenet lényegére összpontosít, ami nekünk is nagy segítségünkre van akkor, amikor az ő leírására támaszkodva szeretnénk a feltámadás eseményét végigjárni.

Hogyan is kezdődik ez a történet? Az asszonyok, szombat elmúltával, elindulnak, hogy az uralkodó szokáshoz híven megkenjék a sírboltban fekvő testet. A Mester halott. Talán még mindig nem tudják teljesen elfogadni vagy megérteni, hogyan történhetett ez meg, de megtörtént. Mit tehetnek még, hogyan tovább? Hogyan fognak "visszazökkenni" eddigi életükbe, egyáltalán lehetséges-e ez a visszazökkenés mindazok után, amit Jézussal és tanítványaival átéltek? Csak találgathatjuk azt, hogy milyen kérdések foglalkoztatták őket a szombatot követő hajnalon, a sírhoz vezető úton. Ennyit tudunk: elindultak, hogy szeretetük, tiszteletük és hűségük jeléül megkenjék annak a testét, aki gyökeresen megváltoztatta az életüket. Egy teljesen értelmetlen kérdéssel foglalkoznak, amikor észreveszik, hogy valami nincs rendben: a sírboltot lezáró kő nincs a helyén. Mi történt vele? Mi történhetett Jézus

testével? Szeretetből, félelemből vagy kíváncsiságból bemennek a sírboltba. Ami ott vár rájuk, azzal szerintem nem számoltak. Jézus teste nincs ott. Egy fiatal férfit látnak, aki az emberi természetet jól ismerhette, ugyanis ezzel kezdi a beszédét: “Ne féljete!” Mindaz, amit mond, minden örvendetessége ellenére teljeséggel hihetetlen: “Föltámadott, nincsen itt.” Utaltam Márk leírásának az egyszerűségére, amivel itt újból találkozunk. Talán ez az egyszerűség az, ami a legmegdöbbentőbb. Teljességgel hiányzik ebből a jelenetből a keresztre feszítéskor leírt emberi tobzódás, a “világi hatalmasok” erődemonstrációja. Csak ennyi az egész: “Föltámadott, nincsen itt.” Időzzünk el egy pár gondolat erejéig a történet eddig felvázolt első részénél.

Az asszonyok talán vígaszt is kerestek, amikor útra indultak. Talán abban reménykedtek, hogy néhány kérdésre választ nyernek. Vagy talán csak ki akartak szabadulni a többi tanítvány félelme által uralt hangulatból. A fontos viszont, minden találgatáson túl az, hogy útra keltek. Magunkra ismerünk? Sokszor mi sem tudjuk, hogy mi az, ami bennünket kimozdulásra, keresésre készítet, mégis útra kelünk, válaszokat keresünk, kérdéseket fogalmazunk meg életünket, itt-létünket illetően. Számtalanszor tapasztaljuk meg azt, hogy sok kérdésünkre nincs kielégítő válasz, keresésünk eredménytelen. Ez ebből fakadó bizonytalanság nem ritkán félelemmel tölt el bennünket. Minél inkább emberi létünkre irányulnak megválaszolatlan kérdéseink, annál inkább kerít bennünket a saját tanácstalanságunkból fakadó félelem a maga hatalmába. Az első olyan dolog, amit a történet kapcsán mindenképpen meg kell

jegyeznünk, az a kimozdulás félelmeink holtpontjáról. Tovább keresni, tovább menni.

A következő szembetűnő eleme Márk tudósításának az, hogy az asszonyok nem azt találták útjuk céljánál, amire, az emberi józan ész számításai szerint, következhetni lehetne. Amire rátaláltak, vagyis ami a maga szűkszavú egyszerűségében várt rájuk, annyira más volt, hogy



megszállta őket a félelem.

Ebben a mozzanatban is magunkra ismerhetünk. Az élet kisebb, de legnagyobb dolgaiban is néha olyan válaszokat és megoldásokat találunk, amelyekre nem számítunk, amelyek annyira eltérnek a mi elvárásainktól, hogy még jobban eluralkodik rajtuk a félelem. Itt lép közbe a fiatal férfi, aki a sírboltban megszólítja az asszonyokat: “Ne féljetek!” ...

“Föltámadott, nincsen itt.” Ezekben az egyszerű szavakban elérkeztünk a történet fordulópontjához. A fiatal férfi, nevezzük őt a többi evangélistával együtt nyugodtan angyalnak, keresetlen, vádmentes, vigasztaló szavakkal mutat rá arra, hogy bármit vagy bárkit is keresnek az asszonyok, azt vagy őt rossz helyen keresik.

Ebben a gondolatban bontakozik ki a húsvéti üzenet egyik központi mondanivalója. Rossz helyen keresünk válaszokat a kérdéseinkre, rossz helyen próbálunk megoldást találni

életünk, itt-létünk és az ezen túlmutató kérdéseink rejtelmekre. Sem önmagunkban, és Istenen kívül senki és semmi másban nem érdemes keresni a válaszokat. Egyszerű: a saját itt-létünkön túl mutató kérdésekre nem kereshetjük saját életünk határain belül a válaszokat. Nincsen itt, legfeljebb ennyit fogunk újból és újból megtapasztalni. De ha jól átgondoljuk az egész eddig felvázolt történetet, akkor még egy dologra rádöbbenünk: bárhol is keressük a választ életünk kérdésére vagy hitünk kételyeire, mi nem vagyunk képesek azt felfedezni, meglátni, valódi válaszként azonosítani. Ő fog bennünket megtalálni. Ő fog nekünk megmutatkozni. Ő lesz az, aki bennünket megragad, amikor valami teljesen másra számítunk. Emlékezzünk csak vissza arra az első pillantásra banálisnak tűnő kérdésre, ami az asszonyokat foglalkoztatta: “Kicsoda hengeríti el nekünk a követ a sírbolt szájáról?” Kérdéseink és az azokra adható válaszok között ott van egy kő, egy elhengeríthetetlen nagy akadály, ami előtt mi mindannyian tehetetlenül megállunk.

Húsvét üzenete közel hozza hozzánk Istent, aki az akadály előtt nem áll meg, hanem minden erőlködés nélkül elhárítja azt. Márk tudósítását kiegészíthetjük ezen a ponton Máté evangéliumának egyes részleteivel. Máté (28, 1) azzal kezdi a tudósítását, hogy Istennek angyala elhengeríti a követ és ráül arra. A kő, ami számunkra behelyettesíthető a halál fogalmával, Isten hatalmában átalakul áthidalhatatlan akadályból egy neki teljesen alárendelt, hatalmában korlátozott szolgává. Ha nem élet-halál kérdésről lenne szó, akkor még azt is mondhatnánk, hogy a fiatal férfi, az angyal, szinte szemtelenül incselkedik a kővel, ide-oda

taszítgatja, mint valaki, aki egy széket addig igazgat, amíg az ideális helyzetbe nem kerül.



A történet következő fordulópontja a fiatal férfi parancsa. Sürgős és halaszthatatlan feladatot ad az asszonyoknak: “De menjete el, mondjátok meg a tanítványainak és Péternek, hogy elöttetek megy Galileába: ott meglátjátok őt, amint megmondta nektek”. Még mielőtt ennek a parancsnak a lehetséges értelmezésén

elgondolkodnánk, szánjunk

néhány gondolatot önmagunkra. Mihez kezdünk a válaszainkkal? Keresünk és találunk, de hogyan tovább? Sokszor megnyugtat bennünket az, ha valamire fény derül, de a megoldás legalább ugyanannyiszor egy újabb rejtély elé állít bennünket. Ezt azért fontos felidézni, mert ebben a történetben pontosan ezt figyelhetjük meg, ezt olvashatjuk ki a fiatal férfi parancsából. Valami történt, valami elképzelhetetlen történt. Az asszonyok előtt valami nyilvánvalóvá vált, de minden kézzelfoghatósága ellenére (“Íme a hely, ahová őt helyezték”) rejtett maradt. A fiatal férfi nem kezdi el megmagyarázni azt, hogy hogyan történt mindaz, ami megtörtént, pedig mennyire kíváncsiak lennénk rá, ugye? De vajon megértenénk-e? Attól tartok, hogy csak még jobban belebonyolódnánk, elvesznénk a kérdések labirintusában. Ez mit használna nekünk?

A fiatal férfi parancsa ezzel szemben arra vonatkozik, hogy mi a következménye ennek az eseménynek a mi életünkben, az összes többi ember életében. Mindaz, ami a húsvéti “csodában” történt (csínján bánjunk ezzel a szóval!), elsősorban nem egy kuriózum, hanem egy olyan esemény, amiről mindenkinek tudnia kell, mert mindenkit érint. A fiatal férfi parancsa felrázza az asszonyokat a nagypénteki dermedtségből: a meghalt, de feltámasztott Megváltó újból mutatja az utat, előttük megy és előttük jár a sírbolttól elvezető úton! De ami a legfontosabb: nem valami megfoghatatlan, távoli Úrról beszél az angyal, hanem egy olyanról, aki találkozni akar a tanítványaival Galileában, amint azt megígérte nekik. Ott, ahol sokminden kezdetét vette, ahonnan tanítványai nagy része származik, ahol annyi mindent átéltek, ahol szükségük van rá. Összefoglalóan azt is mondhatnánk: a feltámasztott Megváltó az élet kellős közepén találkozni akar tanítványaival, le akarja győzni a félelmeiket, új, minden eddiginél erősebb reménységet akar ajándékozni! Ott, ahol a tanítványok végállomást láttak, ott kezdődik el igazán Istennel folytatott életük és vándorlásuk.

Mindezt átgondolva, a húsvéti események fényében értjük meg teljes jelentésében azt, ami a karácsonyi üzenetben szólal meg először: Jézus Immánuel. Jézus, a feltámadott Krisztus ennyit jelent: velünk az Isten. És ez jelent mindent. A számunkra elmozdíthatatlan sírkövek és a nagy sírkő, a halál ellenére velünk a hűséges Isten, aki Krisztusban találkozni akar az emberekkel. Nem rejtvények formájában, hanem életünk kellős közepén. Isten nem akarja azt, hogy az ember a bűnök és a

nyomorúságok rabságában élje az életét, pusztán saját magára és elégtelen megoldásaira támaszkodva. Isten azt akarja, hogy az ő gyermekei már ebben a földi életben is reá támaszkodva tudják elhordozni minden terhüket, nyomorúságukat, hogy örömeink már ebben a földi életben is benne kiteljesedjenek. Az örök élet, az Istennel való élet nem egy jókedvre derítő ígéretés, sem nem egy távoli és megfoghatatlan világ, hanem Istennek Krisztusban hozzánk közel jövő valósága, ami már itt kezdetét veszi. Isten Krisztusban minden akadályt legyőzve lehetővé tette azt, hogy mindig velünk legyen, és hogy Krisztus által mi is mindig vele és nála lehessünk, még akkor is, ha saját végességünk előtt emberi erőforrásból tehetetlenül megtorpannánk. A húsvét csodáját munkáló Isten adja meg nekünk, hogy mindez kellő időben és kellő helyen az Ő válaszaként bennünk termékeny talajra találjon. Ámen!

Anca Tibor református lelkész
Ökumenikus Ösztöndíj EKD Hannover



(c)pg2011

IMÁDSÁG

Szentlélek tüze

Szentlélek tüze:
Melegítsd át szívünket,
hogy szeressük embertársainkat.

Szentlélek tüze:
Világosítsd meg útjainkat,
hogy igazságban élhessünk.

Szentlélek tüze:
Járj át minket,
hogy szomjuhozzuk a szabadságot.

Szentlélek tüze:
illessz össze minket,
hogy bizonyosságot tegyünk
a te elevenségedről.

*(Ausztráliai imádság a “Gebete aus der Ökumene”-sorozat
3. számú, Lege Dein Herz in Deine Gebete című kötetben,
64. lap. EMW Hamburg, 1998. ford. Gábry Sándor. A
verset a Protestáns Híradó 2008-as március-májusi
számából vettük át a szerkesztő beleegyezésével)*



PÜNKÖSDRE

Egy Találkozás és következményei PüNKöSDi igehirdetés a János 20, 19-23 alapján

Egy rendkívüli és váratlan találkozásról olvasunk az alapigében. A külső és belső félelem hullámai összecsaptak a tanítványok feje fölött azon a bizonyos estén. Megpróbálják elszigetelni magukat a világtól, és a zárt ajtótól talán védelmet és biztonságot remélnék. Csakhogy nem volt olyan ajtó és olyan zár abban a korban, amelyet néhány erőteljes nekifutással ne lehetett volna megsemmisíteni. És valóban megtörténik a megsemmisülés. Csakhogy erős kezek helyett sebes tenyerek által, amelyek nem az ajtó zárát feszítették fel, hanem a tanítványok szívére nehezedő ólompecsétet törték fel.

Reszketés helyett békesség, „shalom”, pax...félelem helyett öröm. Ilyen markáns fordulatot vett a tanítványok élete, amikor megjelent közöttük az, akiről azt hitték, sohasem látják viszont, mert a halál átléphetetlen vonalat húzott közéjük és Jézus közé. Tetszett azonban az Istennek, hogy másként történjen. Isten szereti átrajzolni az ember által megszabott határokat: könnyűszerrel szétfeszíti a fizika vagy kémia, a lélektan vagy az anatómia örökérvényűnek hitt korlátait. Jézusnak a sírban kellett volna elporladnia. A tanítványoknak a búskomorság mélységét megjárva, minden bizonnyal még sokáig váratott volna magára a felépülés. Az öröm csak foszlányokban tért volna vissza, adagolva, mert a lélek könnyen sebezhető. Isten kezében azonban ott van a gyógyulás, és nemegyszer lerövidíti a



lábadozás idejét. Ez történt a tanítványok esetében is és életükbe alapvető változás állt be ezáltal.

Az ilyen megváltozott, Isten által megérintett emberek közössége az Egyház. Ilyen nagy közösség az Anyaszentegyház, amelynek csaknem kétezer éves „születésnapjára” emlékezünk Pünkösdkor. És ebbe a sorba boldogan állhatunk be mi is, akiket a Szentlélek meghívott az Isten Országába. Az élő

Krisztus megkeresi megkeseredett tanítványait, Szentlelke által pedig mai követőinek életében szeretne csodát tenni. Mi a célja velünk, mint közösséggel, mint egyházzal?

I. A feltámadott Jézussal való váratlan találkozás gyümölcse: békesség és öröm

Az örömről és a békességről sokat tanított Jézus. A tanítványoknak meg is ígérte ezeket, de jelen helyzetükben úgy tűnt, mindez a múlté. Jézus megjelenése, köszöntése, szavai azonban megváltoztatják lelkiállapotukat. Nem véletlen, hogy a félelem világából ezeknek az egészen más érzéseknek a birtokába kerültek. Az egyik rablánc, a másik szabadság. Az egyik megkötöz, a másik határt nem ismerő bővelkedést ajándékoz. Az egyik a sötétség hona, a másik a világosság paradicsoma.

Jézus látszólag megszokott köszönése (Békesség néktek!) már nemcsak egy udvariassági formula, hanem maga a békesség. Mert a szavak mögött erő rejtőzik. Mert ő sohasem úgy tanított, mint az írástudók, akik unottan elhadarták az istenes szövegeket, hanem mint akinek hatalma volt. És Jézusnak ezt a hatalmát most valóságosan megtapasztalták. Elúzi a félelmet, és mindazt, amit az emberi szív magába tud szívni, keserűséget, fájdalmat, egyedüllét miatti elesettséget, azt ennek az Úrnak a jelenléte, az békességet árasztó szavai és talán tekintete is, öröme tudják változtatni.

Valahányszor megtapasztaljuk ezt az örömet és ezt a békességet, életünk egy termékeny szakaszába lépünk. Kivirul a lelkünk és körülöttünk minden egyéb, és alkotásra késztet bennünket. Krisztus célja az, hogy elérjen bennünket, és ezért bármit megtesz. Még néha kíváncsiskodó kérdéseinkre is választ ad. A tanítványoknak kész volt a szögek által megsebzett testrészeit is megmutatni. Véresen közel jött az Isten. Nemcsak bepólyálva, de átszegzett tenyérrel is az embert keresi. Békéjének és örömének célja, hogy lendületbe hozza életünket. Ránk fér a pünkösdi lendület!

II. A találkozás célja: misszió

Jézus azonban nemcsak a tanítványok békéjét és örömét akarja. Átaluk az egész világot el kívánja érni. Ez a folyamat vette kezdetét az első Pünkösdöt követően, miután a tanítványok megkapták a Szentlélek ajándékát. Parasztokból, halászból és vámszedőkből apostolok lesznek. Ez nem kitüntetés és nem a társadalmi ranglétrán

való feljebb jutást jelentette. Ettől még nem lett szebb a ruhájuk, melegebb a vacsorájuk. A változás odabent történt. És ez a változás sugárzott aztán ki sokakra, és terjedt el az evangélium.

Bizonyságtételek és prédikációk hirdették, hogy Jézus Krisztusban Isten megbékélt a világgal. Nem kell már félni az Istentől, mint ahogy Mózes tette, aki eltakarta az arcát rettegésében, mert Krisztus elvette az Atya szívéből a haragot. Lehetünk nem istenfélő, hanem istenszerető emberek. Erről Pál csodálatosan tanítja a korintusbelieket: „Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtetés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre. Mindez pedig Istentől van, aki megbékéltetett minket önmagával Krisztus által, és nekünk adta a békéltetés szolgálatát. **Isten ugyanis Krisztusban megbékéltette a világot önmagával, úgyhogy nem tulajdonította nekik vétkeiket, és reánk bízta a békéltetés igéjét.**” (2Kor 5, 17-19).

Aki megtapasztalta a Krisztus békességét és örömét, annak nemcsak beszélnie kell erről, hanem gyakorolnia is kell a tanultakat, vagy ahogy Pál fogalmaz: „békéltetni” kell. Tehát nemcsak a fogalmak szintjén kell bizonyságot tennünk, hanem a mindennapi életünkben kell megvalósítanunk az Istentől kapott békességet. Ez a legnehezebb, de egyben ez a misszió egyetlen hiteles útja is.

A misszió tehát az egész embert veszi igénybe, mint ahogy Krisztus is az embert a maga teljességében szólítja meg. Ezen a pünkösdőn engedjük, hogy Isten Lelke egészen átjárja életünket: gondolatainkat, érzéseinket, vágyaink tartományát, akaratunk és érzelmeink területét. Egységben lenni Krisztussal azt jelenti, hogy teljesen bekapcsolódunk

az ő vérkeringésébe, mint a szőlő és a szőlővesszők. És ezt az önátadást nem félelemből tesszük, nem azért mert „megver az Isten”, hanem szeretetből, iránta való vágyódásunból mondhatjuk ki: „Teljesen a tied”.

Krisztus minden cselekedetének két iránya volt: az Atya dicsősége és az ember megváltása. Az egyház célja sem lehet más, mint tovább járni azt az utat, amelyen Jézus indította el az első apostolokat, hogy megkeressék az embereket, hogy hirdessék az evangéliumot és kereszteljenek a bűnök bocsánatára. És mindezzel a mennyei Atyát dicsőítsék.

Az egyház, amikor elindult az intézményesülés útján – és ez régen történt- akkor eljutott egy olyan pontra amikor elfelejtette, hogy nem az emberek vannak az egyházért, hanem az egyház van az emberekért. Nem lehet más cél, mint az ember elérése a tiszta evangéliummal. Nem lehet ennél fontosabb semmilyen ceremónia, dogma vagy hagyomány, nemzet, kultúra, szokás vagy beidegződés. Amikor az egyház átadja magát a rutinnak és már nem tartja fontosnak az egyes embereket élethelyzetükben megszólítani, letért az apostolok útjáról. Nem attól apostoli a mi egyházunk, mert azt egy hitvallás alapján ünnepélyesen elmondjuk,



hanem attól, hogy az apostoloknak adott Lélek világosságánál az emberekért mindent felad, hogy megnyerje őket Krisztusnak. Ez nem azt jelenti, hogy elmosódnak a társadalmi és kulturális különbségek, sőt felértékelődik az egyének és a közösségek sajátosságai, mert Isten abban a környezetben keresi őket, amelyben élnek. Bennünket is így keresett és fogadott el. Nekünk is ezt kell figyelembe vennünk: ne állítsunk akadályokat és előfeltételeket Krisztus és a másik ember közé. Legyünk egyszerű, de hiteles képviselői Krisztusnak a társadalomban!

Mit kell képviselnünk? A 23. vers azt mondja Jézus: „Akiknek megbocsátjátok a bűneit, azok bocsánatot nyernek, akikét pedig megtartjátok, azoknak a bűnei megmaradnak.” Mi a bűn? Erre is Jézus adja meg a választ: „a bűn az, hogy nem hisznek énbennem” (16, 9). Feladatunk tehát Jézushoz vezetni embertársainkat, akik még nem hisznek. Erőnk felettinek tűnik ez a feladat, és valóban az. De van remény!

III. A találkozás állandósul: Szentlélek, hogy velünk legyen mindörökké (vö. 14, 16).

Az örömünk az lehet, hogy ezt nem egyedül kell megvalósítanunk. Krisztus a Szentlelket adja tanítványainak. Először ad, utána kér. Másként nem lehet. Teljes mértékben rá vagyunk utalva, de örömmel teszünk eleget a felszólításának, mert még mindig él bennünk az öröm és a békeség.

A Lélek az, aki eszükbe fogja juttatni a tanítványoknak, hogy mit mondjanak a nép, a főpapok, a politikai és vallási

hatalmasságok előtt, de talán azt is, hogy hogyan ápolják a szeretetközösséget egymással, hogyan tartásuk egymásban a „Lelket”. Krisztus közösséget, egy csapat tanítványt küld el. Nincsenek egyedül: bennük a Lélek, körülöttük testvérek és a világ, amely sóvárogva várja az ő megjelenésüket (Róm. 8, 19).

Sóvárogva vár ránk a világ még akkor is, ha látszólag más után kívánczik. De abban biztosak lehetünk, hogy a „**A világnak Krisztus kell! A világnak Krisztus kell! A világnak kellesz Te is, mivel te Krisztushoz tartozol. Emlékezz! Emlékezz! Te Krisztushoz tartozol!**” (II. János Pál).

Krisztus azzal az ígérettel ereszti szélnek az övéit, hogy mindenkor velük lesz. Lélekben – mondanánk mi. Nem. Lelke által! Ez óriási különbség. Olyan szeretetközösségbe vonz bennünket, amelyben folyamatosan együtt élhetünk vele. Vele élhetünk és a világban szolgálhatunk. E kettő együvé tartozik.

És amikor jönnének az esték, amikor félelemtől legszívesebben be- és kizárnánk mindent, akkor a Szentlélek eszünkbe fogja juttatni az együttlét jóízét. Abból meríthetünk erőt, hogy feltekintünk Krisztusra és az ő egyházára, amelyben ő tovább él. **ÉI! ÉI! ÉI!** Ő él, és mi is élni fogunk, az egyházunk is, közösségeink is, és mindazok, akik a békességet és örömet sugárzó krisztusi arcra emelik tekintetüket.

Az egyház születésnapja van. Egy születésnapon ünnepelni, vigadozni szokás. Okunk is van erre bőven. Isten nekünk adta a Szentlelket, minden áldás forrását. Most azonban rajtunk a sor. Várnak ránk azok az embertársaink, akik még félnek, rettegnek önmaguktól,

Istentől, mindenkitől. A Lélek mozgósítani akar bennünket, hogy ezeket az embereket Krisztus élő közösségébe segítsük. Ámen.

Nagy Norbert
református teológus, Bonn

BEMUTATKOZÁS – Nagy Norbert

1985-ben születtem Nagyváradon. 2004-ben érettségiztem szülővárosomban, az Ady Endre Líceumban. Ezt követően felvételt nyertem a Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézetbe, ahol 2009-ben liszenciátust szereztem. Időközben egy-egy évet tölthettem előbb a Prágai Károly Egyetem Protestáns Teológiai Fakultásán (2007/08), majd a Berni Protestáns és a Fribourgi Katolikus Teológiákon (2009/10).

Jelenleg a Bonni Egyetem Teológiai Fakultásának ökumenikus teológiából meghirdetett mesteri képzésének vagyok a hallgatója.

Nagy Norbert

IMÁDSÁG EGYSÉGÉRT

Ó, te örök, könyörülő Isten,
Te a békeesség,
A szeretet és az egység Istene vagy,
és nem a megosztottságé.
Mi szegény bűnösök

Kérünk téged és könyörgünk hozzád,
Szentlelked által
Vezesd egymáshoz mindazt,
Ami elkülönült egymástól,
Egyesítsd mindazt,
Ami megosztódott,
Tedd egésszé a részeket,
S ajándékozz meg minket azzal,
Hogy mi is megtérjünk
Az általad óhajtott egységhez,
Keressük a te szent és egyetlen,
Örök igazságodat,
Elforduljunk minden
Megosztó meg nem értéstől,
Hogy mindnyájan egyek legyünk
Egy értelemben, egy tudásban
És egy szellemben,
Amely csak Jézus Krisztusra irányul
A mi Urunkra,
Hogy mi téged, mennyei Atyánkat,
Csak egy szájjal dicsérjünk
És dicsőítsünk,
A mi Urunk Jézus Krisztus által,
Szentlélek egységében.

*Luther Márton imádságát fordította Gábry Sándor. Átvéve
a Protestáns Hiradó 2008 március-májusi számából a
szerk. belegegyezésével)*

EGYEK KRISZTUSSAL ÉS EGYMÁSSAL

„...Nincs zsidó, sem görög, nincs szolga sem szabad, nincs férfi sem nő; mert Ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban...” (Galáciabeliekhez írott levél 3. rész 28. vers)

Ha a galáciabeliekhez írott levél tartalmát figyelmesen megvizsgáljuk, akkor azt mondhatjuk el, hogy Pál apostol ebben a levelében a **TÖRVÉNY** és a **KEGYELEM** egymáshoz való viszonyát fejtegeti. Pál távollétében nehézségek állnak elő ebben a gyülekezetben, mert egyesek elferdítették az evangélium igazságát: napokra, hónapokra, időpontokra kezdenek figyelni. Az ősegyháznak egy olyan irányzatával találkozunk itt, amely nem él elszigetelten. Ezen irányzat képviselői olyan keresztyének akik ragaszkodnak a zsidókeresztyének hagyományokhoz és hirdették, hogy a körülmetélkedés, a szombat és más mózesi törvények megtartása kötelező a pogányokból lett keresztyének számára is. Ezek az emberek - bár keresztyének, de még mindig - a törvény szellemében élnek és gondolkodnak. Nem tudják Pál új felismerését magukévá tenni: az ingyen kegyelemből felkínált üdvösséget, a hit által való megigazulás tanítását. Ezekben a különbségekben azonban az apostol nemcsak tanításbeli különbséget lát, hanem az evangélium gyökeréig ható ellentmondást.

Ma is hányszor találkozunk ilyen rokonértelmű álláspontokkal: hogy Jézus Krisztus és a felnőttkeresztség, Jézus Krisztus és a szombatnap megtartása és egyes

eledelektől való óvakodás...**Jézus Krisztus és még valami...**

Mintha az ő egyszeri és tökéletes áldozata nem lenne elégséges a mi üdvösségünkhöz.

Pál úgy veszi fel ellenfeleivel a harcot, hogy a körülmetélkedést **szolgaságnak** tekinti. Mert aki hit által megigazult, az többé nem úgy él mint a gyermek akit folyton vezetni kell, **hanem mint Isten szabad gyermeke, aki a Lélek által Istent Atyának nevezi.**

Amikor mi a törvény szót halljuk, akkor általában munkahelyi előírásokra és kötelezettségekre gondolunk. Ezt és ezt kell tenned, különben ez és ez a büntetés. Vagy ha ezt vagy am azt teszed, akkor ilyen vagy olyan következményei lesznek. S valljuk e őszintén, hogy hasonló gondolatok ébrednek bennünk, ha az ószövetségi törvényre gondolunk. Viszont egészen más megvilágításban látjuk a kérdést, ha a törvényt a KEGYELEM fényében és szemszögéből látjuk. Mert mi a törvény? -kérdézi Pál apostol. A törvény az Istennek veled szemben támasztott igénye, az hogy szeresd felebarátodat, ne lopj, ne ölj, ne tégy hamis tanúbizonyságot. A kegyelem pedig az, hogy Jézus Krisztus mindezeket betöltötte, a törvény átka alól felszabadított, s téged szabaddá tett mindezeknek a megcselekvésére.

„Mert minekutána eljött a hit nem vagyunk többé a vezérlő mester alatt“ Gal. 3:25) A megoldás tehát Krisztusban van. Ő kell hogy legyen az az összekötő erő, amely által beszélhetünk egységről, aki által nem lesz sem zsidó, sem görög, sem szolga sem szabad, sem férfi sem nő, hanem csak a Krisztusban való egység. Mégis amikor ennek az egységnek a megélésére kerül a sor, akkor valahol

elakadunk, megtorpanunk, nem tudjuk egészen végig vinni ezt a kijelölt utat. Épp ezért *lehet* egy gyülekezeten vagy közösségen belül annyi csoportosulás, érdekcsoport, megosztottság és érdekképviselő, sőt önző érdekszövetség. Azért, mert fenntartásaink vannak egymással szemben, mert talán nem szándékozunk a saját meggyőződésünkben engedni, nehezen tudjuk egymás másságát elfogadni. Aztán jelzőket aggattunk egymásra és így meg is szűnik az egységre való törekvés. Csakhogy az Ige nem ezt várja el tőlünk. Jézus azt mondta: „**arról ismernek meg titeket, hogy az én tanítványaim vagytok, hogy egymást szeretni fogjátok**“. Ennek a szeretetnek a jegyében kell megtegyük egymás felé a lépéseket, nem a másikat várva, hogy induljon először felém, hanem én indulok el. Én teszem meg az első lépést.

Amikor Pál apostol arról beszél, hogy nincs zsidó, sem görög, sem szolga, sem szabad a Krisztusban, akkor itt nem arról beszél, hogy ezek a társadalmi és nemzeti meghatározások a maguk létező valóságában fognak megszűnni, hanem itt egy **lényegi egységről** szól. Arról, hogy ahol a dicsőség Urába, a feltámadott Jézus Krisztusba vetett hit járja át az emberek szívét ott megszűnnek, illetve **átjárhatóvá** válnak azok a választófalak, amelyet népek és nemzetek, különböző pártok és csoportosulások emeltek maguk köré.

Minden sokszínűségünk, jó és rossz szokásunk mellett erre az egységet teremtő Krisztusra kell emeljünk a tekintetünket, tőle kell kérjünk az erőt és a türelmet és akkor nyilvánvalóvá válik ez az egység.

Mert ez az egység már Krisztusban adatott nekünk.

És ha Krisztusban vagyunk, akkor Ábrahám magva vagyunk és az ígélet szerint örökösök, örökösei annak a földnek és annak az országnak, amely számunkra elkészítetett. Ámen

Csákvári Dániel református lelkész

BEMUTATKOZÁS – Anca Tibor

Áldás, békesség!

Már egy jó ideje itt vagyunk Hannoverben, de sajnos csak most tudtam időt keríteni erre a bemutatkozásra. Nos, mint a hannoveri magyarok közül jó néhányan, a mi családnk is eléggé színes és összetett.

Én nagyváradi származású vagyok, ott jártam iskolába és az Ady Endre nevét viselő líceumba. Innen Kolozsvárra, a Protestáns Teológiai Intézetbe vezetett az utam, ahol öt éven keresztül a református lelkészképző kar hallgatója voltam. Ebben az időszakban pályáztam meg az első ösztöndíjt, ami Svájcba vitt. Itt ismerkedtem meg későbbi feleségemmel, Zsófiával.

Az egyetem elvégzése után Lipcsében voltam ösztöndíjas, majd - ugyancsak ösztöndíjasként - Heidelbergben végeztem el doktori tanulmányaimat. Eddig el lehet mondani: mindegy, mi lett belőlem, sok pénzbe kerültem. Nem csak a szüleim támogatásáról van szó, hanem más egyháztágok áldozatos adományáról, hiszen az egyházi ösztöndíjak ezekből az adományokból és perselypénzekből tevődnek össze.

Heidelbergből Bonnba költöztünk, Zsófi egy bonni gyülekezetben kapott segédlelkészi kinevezést. Amint az időt elérkezettnek ítéltük, tevékenyen elkezdtek a magyar-

német kapcsolatok ápolását és a két kultúra szerves összekapcsolását: 2004-ben megszületett első gyermekünk, Lajos Caspar, a gondolkodó. Ebben az időszakban a bonni egyetemen tevékenykedtem, tanulmányi vezetőként egy teológus bentlakásban.

Jó néhány év elteltével kezdett eluralkodni rajtam az érzés, hogy szükségem van egy otthoni tartózkodásra, 2007 szeptember végén (ehhez Petőfinek semmi köze) Nagyváradra költöztünk. De még mielőtt ez megtörtént volna, újból szaporodtunk egyet: július végén megszületett Tilda Marie, a csacsogó.



Nagyváradon többféle fába vágogattam a fejszém, voltam előadó a Partiumi Keresztény Egyetemen, egyetemi lelkész valamint a Királyhágómelléki Református Egyházkerület

külügyi és ökumenikus ügyosztályának a munkatársa is. Zsófi sem volt tétlen, tanított az egyetemen (Deutsche Landeskunde) és „menedzseri” tevékenységet is folytatott. A nagyváradi Posticumban (a világhálón megtalálható) különböző szociális projekteket honosított meg, és még sok minden mást.

Mindannyiunknak, a gyermekeinknek is jót tett ez az otthoni tartózkodás. Nemcsak nyelvi szempontból volt mindez fontos, hanem azért is, mert Lajosnak és Tildának (furcsa, de tudat alatt sok mindenre emlékszik) segített természetes módon a szüleik különböző kultúráinak és gyökereinek a megélésében. Nagyváradi tartózkodásunk sajnos szomorú eseménnyel, édesanyám halálával zárult.

Egy dolog biztos: gyerekeink iskolázástól függően (és még sok minden más függvényében) visszatérünk majd Nagyváradra, lakni, élni, dolgozni. Addig is, amennyire lehetséges, időm és erőm egy részét odairányítom.

2009 júliusa óta vagyunk Hannoverben. Az első „megrázkódtatást” átvészelve (a költöztető cég a mi bútorainkat szállító autóban azelőtt halakat szállított) belevágtunk az itteni tevékenységünkbe. Az EKD külügyi és ökumenikus főosztályán teológus ösztöndíjprogramok koordinálásával foglalkozom, Zsófi a Németországi Protestáns Nők (egy ernyőszervezet) alkalmazásában európai együttműködési stratégiákon töri a fejét.

A gyermekeink nőnek, Dózsa Évának is köszönhetően gyakorolják második anyanyelvüket. Amikor csak tehetjük, szívesen részt veszünk a hannoveri magyar életben.

Anca Tibor

HÍRADÁS GYÜLEKEZETEINK JÖVŐJÉRŐL

A németországi magyar ajkú protestáns gyülekezetek jövőjéről egyeztetünk

A II. Világháború utáni időszak, 1956 és 1989 határozták meg a németországi magyar ajkú protestáns gyülekezeink múltját. A jövő azonban minden eddiginél fontosabb, hiszen fennmaradásunk a tét. Erről tárgyaltunk három oldalú egyeztetés keretében február 22-én, Hannoverben az EKD (Evangelische Kirche in Deutschland – Német Protestáns Egyház), a németországi magyar közösségek, valamint a Magyar Református Egyház és a Magyarországi Evangélikus Egyház képviselői.



A történelmi jelentőségű találkozón Thorsten Leißer és Michael Hübner egyházfőtanácsosok vázolták az EKD

elképzeléseit elősorban azzal a pénzügyi támogatással kapcsolatban, amivel az EKD a tartományi egyházakkal együtt biztosította a magyar lelkészek szolgálatát számos német városban. Az esemény történelmi jelentősége abban áll, hogy először ültek közös tárgyaló asztalhoz az EKD, a legkülönbözőbb jogi helyzetben élő magyar ajkú gyülekezetek és az anyaegyházak.



Az EKD fontosnak tartja a magyar ajkú gyülekezetek támogatását, amelyet akkor tud továbbra is biztosítani, ha a közösségek egyesületbe tömörülnek. Az egyesület maga rendelkezne azután a rendelkezésre álló források felhasználásáról, valamint arról, hogy milyen jellegű szolgálatot javasol a különböző gyülekezeteknek. Ez lehetővé tenné, hogy mind a hat régióban fél állású lelkészt alkalmazzanak a gyülekezetek, az egyesület pedig szabadon használhatná fel a rendelkezésre álló forrásokat.



Az egyesület további előnye az, hogy mind a magyar kormány, mind az anyaegyházak számára jogilag egyszerűbbé válhat ezáltal a támogatás lehetősége.

A megbeszélések során világosság vált, hogy a magyar gyülekezetek jövőjét csak összefogással biztosíthatjuk. Ezt mind az anyaegyházak, mind az EKD szíven viseli, hiszen mintegy 25-40 ezerre becsülhető a Németországban élő magyar protestánsok száma.



Az anyaegyházak és az EKD között a 2000-es évek elején elindult tárgyalás sorozatnak lendületet adott a 2008-ban megrendezett Diaszpóra konferencia, amelyet a Magyar

Református Egyház hívott össze, és az egy évvel későbbi, EKD-hoz írt közös levél, amelyet **Bölcskei Gusztáv** református és **Fabiny Tamás** evangélikus püspökök írtak alá.

A találkozón Bölcseki Gusztáv képviselőjében **Ódor Balázs**, református külügyi irodavezető, **Fabiny Tamás** evangélikus püspök és **Cselovszkyné Tarr Klára**, evangélikus külügyi osztályvezető vettek részt.

A találkozó fényképeit és a beszámolót Csákvári Dániel készítette.



Gyülekezeti alkalmaink 2011. május – július

BRAUNSCHWEIG

www.martin-luther-gemeinde-braunschweig.de

Helyszín: **Zuckerbergweg 26, 38124 Braunschweig**

ISTENTISZTELETEK

Május	1	Vasárnap	16:00	órákor
Június	5.	Vasárnap (<i>Úrvacsorával</i>)	16:00	órákor
Július	3.	Vasárnap	16:00	órákor

HANNOVER

www.hannover-reformiert.de

Helyszín: **Ev.ref. Kirchengemeinde Hannover**
Lavesalle 4, 30169 Hannover

ISTENTISZTELETEK

(minden hónap második vasárnapján)

Május	9.	Vasárnap	16:00	órákor
Május	20- 21.	GYÜLEKEZETI HÉTVEGE		
Június	12	Püünkösdszombat <i>(Úrvacsorával)</i>	16:00	órákor
Július	11.	Vasárnap	16:00	órákor

BIBLIAÓRÁK

(a hónap második vasárnapját követő második csütörtökön)

Ev.ref. Kirchengemeinde Hannover,
Lavesalle 4, 30169 Hannover

Április	14	Csütörtök	18:00	órákor
Május	12	Csütörtök	18:00	órákor
Június	9	Csütörtök	18:00	órákor

MAGYAR ÓVODA-ISKOLA

(minden hónap negyedik vasárnapján)

Ev.ref. Kirchengemeinde Hannover,
Lavesalle 4, 30169 Hannover

Április	10.	Vasárnap	15:00	órákor
Május	22.	Vasárnap	15:00	órákor
Június	20.	Vasárnap	15:00	órákor

MAGYAR FIATALOK TALÁLKOZÓJA

filmvetítéssel, beszélgetéssel egybekötve
(minden hónap második csütörtökén)

Ev.ref. Kirchengemeinde Hannover,
Lavesalle 4, 30169 Hannover

Április	8.	Csütörtök	20.00-kor
Május	14.	-elmarad-	20:00-kor
Június	9.	Csütörtök	20:00-kor

HAMBURG

www.martin-luther-gemeinde-braunschweig.de

www.hamburgi-magyarok.de

(a Hamburgi Magyar Egyesület honlapján)

Helyszín: Finnische Seemanskirche
Dietmar Köel Str. 4, 20459 Hamburg

ISTENTISZTELETEK

(minden hónap harmadik vasárnapján)

Április	17.	Vasárnap, <i>istentisztelet</i>	17:00 órakor
Május	15.	Vasárnap (<i>Úrvacsorával</i>)	17.00 órakor
Június	20	Vasárnap	17:00 órakor

BRÉMA

A BRÉMAI GYÜLEKEZET ÚJJÁSZERVEZÉSE FOLYAMATBAN VAN

GÖTTINGEN

www.refo-goettingen.de

valamint a *Göttingeni Magyar Klub* honlapján:

www.ungarischerklub.de.vu

Helyszín: Ev. Ref. Kirchengemeinde,
Untere Karspüle 10, 37073 Göttingen

ISTENTISZTELETEK GÖTTINGENBEN*(az adventi időszakot kivéve, minden hónap negyedik vasárnapján)*

Április	24.	Húsvétvasárnap (<i>Úrvacsorával</i>)	11:30 órakor
Május	23.	Gyülekezeti hétvége Hannoverben	
Június	26.	Vasárnap (<i>Úrvacsorával</i>)	11:30 órakor

HILDESHEIM

Helyszín:

Ev. Reformierte Gemeinde Hildesheim, Immengarten 22

ISTENTISZTELETEK*(minden hónap második szombatján)*

Április	9.	Szombat (<i>Úrvacsorával</i>)	16.00 órakor
Május	14	Szombat	16:00 órakor
Június	11.	Szombat	16:00 órakor



FELHÍVÁS

A gyülekezeti alkalmainkról való rendszeresebb és pontosabb tájékoztatás érdekében a gyülekezeti nyilvántartásunk név és címlistát folyamatosan ellenőrizzük és frissítjük. Hálásak vagyunk a Hannoveri Magyar Egyesületnek amiért honlapjukon (www.ungvh.de) az egyházi híreinket is feltüntetik, ami nagyban elősegíti az alkalmainkról való gyors és pontos tájékoztatást.

Tudjuk azonban hogy még sokan vannak gyülekezeti tagjaink közül akik továbbra is igénylik, hogy gyülekezeti lapunkat postai úton is elküldjük. Kérjük, hogy minden kedves gyülekezeti tagunk legyen szíves értesíteni lelkigondozói szolgálatunkat az esetleges név és címváltozásról, továbbá arról is, ha már nem igényelnek postai értesítést. **Töröljük azokat a címeket a névjegyzékünkéből, amelyekről rendszeresen visszaérkeznek kiküldött leveleink.** Ezek a visszajelzések nagyon fontosak, mert így tudjuk a felesleges postaköltségeinket elkerülni és munkánkat hatékonyabban végezni. Együttműködésüket ez alkalommal is köszönjük!

Támogatóink szíves figyelmébe

Minden évben bizonyos gyülekezeti célok támogatására nagyobb erejű gyűjtést rendezünk. **Az ünnepi perselypénzeket és az adományokat gyülekezeti lapunk, a DIASZPÓRA támogatására és az így**

megnövekedett postaköltségeink fedezésére, valamint a „CD Misszió” beindítására szeretnénk fordítani. Ez utóbbi kezdeményezésünknek célja, hogy Istennek Igéjét eljuttassuk olyan otthonokba is ahonnan ritkán vagy egyáltalán nem tudnak eljönni az istentiszteleteinkre és hogy CD segítségével otthon akár újra is vissza lehessen hallgatni az igehírdetést.

Ezek mellett tervbe vettük, hogy egy CD összeállítást készítsünk magyar költők istenes és a magyar irodalom legszebbnek tartott verseiből, mely összeállítással a szórványban élő gyülekezeti tagjainknak a magyar irodalomban, valamint a lelkiekben való tájékozódásához és fejlődéséhez szeretnénk hozzájárulni. Amennyiben hasznosnak és fontosnak találják szolgáltatunkat, munkánkat, kérjük támogassák ezt lehetőségük és lelkiismeretük szerint anyagiakban is.

Gyülekezeti célú adakozás - istentiszteleti persely mellett - a gyülekezeti körlevéllel kiküldött átutalási szelvényvel is lehetséges, valamint a honlapunkon feltüntetett gyülekezeti bankszámlára is lehet adományokat átutalni.

UNGAR.REF.SEELSORGEDIENST 30169 HANNOVER

KONTONUMMER: 2956307

BLZ: 25010030

Kreditinstitut des Begünstigten: POSTBANK NL HANNOVER

Kérjük azokat a támogatóinkat, akiknek adójóváírás céljából elismervényre van szükségük, adományaikat a német református gyülekezet bankszámlájára utalják át, mivel csak ők állíthatják ki az adójóváíráshoz szükséges nyugtát (Spendequittung). Ahhoz, hogy a magyar

gyülekezet az adományt megkapja, az átutalás jogcímeként (Verwendungszweck) feltétlenül be kell írni:

Diakonie, Ungarischsprachiger Seelsorgedienst
Empfänger: Ev.ref. Kirchengemeinde Hannover
Konto-Nr. 325 759
BLZ: 25050180 Sparkasse Hannover

Az adományokat előre és utólag is köszönjük, és kérjük Istent, hogy áldja meg az adományozókat, az adományok célját és mindazokat is, akik hasznát veszik az adományoknak.

A gyülekezeteink presbitériuma nevében:

Csákvári Dániel
református lelkész



Diaszpóra

az

**Észak-Németországi Magyar Református
Lelkigondozói Szolgálat
gyülekezeti lapja**

Szerkeszti és a kiadásért felel:

Csákvári Dániel református lelkipásztor

Lelkészi hivatal:

Sonderburgerstrasse 13

30165 Hannover

Telefon: **0511 4747949**

Mobil: **0176 22895077 | 0152 29542218**

Email: **dakvary@gmail.com, dakvary@hotmail.com**

Honlap: **www.magyar-reformatusok.de,**

www.ungvh.de

Műszaki szerkesztés: Pados Gábor

⌘ A fényképek Pados Gábor (pg) és Csákvári Dániel (csd) felvételei ⌘